

Jesu Kristi åpenbaring – nummer tre

Å avdekke de profetiske grunnvollene: En studie av Åpenbaringen og sannhetens vei

Jeff Pippenger

2023-08-21

«Slik blir de kostbare sannhetsjuvelene, de skjulte skatter, oppdaget når vi ransaker marken og graver. Uventet finner vi verdifull malm som skal samles og bevares som en skatt. Og letingen skal fortsette. Hittil har meget av skatten som er blitt funnet, ligget nær overflaten og vært lett å få tak i. Når letingen blir utført på rette måte, blir enhver anstrengelse gjort for å bevare en ren forståelse og et rent hjerte. Når sinnet holdes åpent og stadig gransker åpenbaringsens mark, skal vi finne rike forekomster av sannhet.»

«Gamle sannheter vil bli åpenbart i nye aspekter, og sannheter vil tre fram som er blitt oversett i søkningen. Mektige sannheter har vært begravd under villfarelsens sofisteri, men de vil bli funnet av den flittige gransker. Når han finner og åpner skattkammeret med sannhetens dyrebare juveler, er det ikke noe rov; for alle som verdsetter disse juvelene, kan eie dem, og da har også de et skattkammer å åpne for andre. Den som meddeler, berøver ikke seg selv skatten; for når han gransker den for å kunne legge den fram på en slik måte at den tiltrekker andre, finner han nye skatter....»

«De som står framfor folket som sannhetens lærere, skal ta opp store emner. De skal ikke bruke dyrebare tid på å tale om uvesentlige emner. La dem studere Ordet og forkynne Ordet. La Ordet være i deres hender som et skarpt, tveegget sverd. La det vitne om fortidens sannheter og vise hva som skal komme i fremtiden.»

«Økt lys vil skinne over alle profetiens store sannheter, og de vil bli sett i friskhet og glans, fordi Rettferdighetens Sols klare stråler vil opplyse helheten.» Manuscript Releases, bind 1, 37–40.

Jeg tror at jeg nå, med de foregående artiklene, har lagt frem tilstrekkelig med profetiske fremstillinger til å ha et godt referansepunkt idet vi begynner å gå videre gjennom Åpenbaringsboken. Hvis du leser disse artiklene på nettet, håper jeg at du forstår at artiklene følger hverandre i kronologisk rekkefølge etter dato. Jeg er klar over at det finnes dem som følger artiklene og som er fortrolige med det meste av det jeg deler, og til dem vil jeg fremføre min beklagelse for all gjentakelsen. Jeg har forsøkt å gi tilstrekkelig bibelsk støtte for de sannhetene vi behandler, slik at en som er ny for de prinsippene som Future for America benytter, skal forstå og forbli engasjert, selv om vedkommende måtte mangle noe av den fortroligheten med disse begrepene som mange av oss allerede har.

Det finnes noen meget kraftfulle sannheter, som inntil nylig aldri hadde vært erkjent av meg, og som er blitt åpnet i Åpenbaringsboken. Jeg kunne ganske enkelt ha fremlagt sannhetene offentlig uten først å forsøke å bygge et premiss av profetisk støtte før jeg deler dem, men sannhetene er så nye og så alvorlige at jeg ikke har vært villig til å dele dem uten et visst grunnlag å legge dem på,

noe jeg tror er fremstilt som avforseglingen av Åpenbaringen, som finner sted like før nådetiden avsluttes.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne boken; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles være rettferdig; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

Jesus fremholdt et prinsipp om å undervise sannheten, som jeg mener kommer til anvendelse her. Prinsippet er satt innenfor identifikasjonen av Den Hellige Ånds gjerning.

Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: om synd, fordi de ikke tror på meg; om rettferdighet, fordi jeg går til min Far, og dere ser meg ikke lenger; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv, men det han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynne dere. Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av mitt og forkynne det for dere. Johannes 16:8–16.

Da Kristus uttalte: «Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå», stadfester det min overbevisning om at det nå er mye å dele, men at det først bør foreligge en logisk premiss å bygge disse sannhetene på. Når dette er sagt, identifiserer de foregående versene de tre englebudskapene som representert ved at Den Hellige Ånd overbeviser «verden om synd og om rettferdighet og om dom». Disse tre budskapene er det siste advarselsbudskapet, så dette avsnittet, som identifiserer Den Hellige Ånds gjerning, er et viktig vitnesbyrd, for det understreker at budskapet forstås gradvis, og det forstås bare av dem som besitter Den Hellige Ånds olje. Johannes representerer nettopp denne sannheten i Åpenbarings bok når han tilkjenner at han er en sabbatstilbedende syvendedagsadventist ved verdens ende.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, som av en basun. Åpenbaringen 1:10.

Syvendedagsadventister ved verdens ende som vil forstå det åpnete budskapet i Åpenbaringen, vil gjøre det fordi de er «i Ånden». I sammenhengen med lignelsen som vi er blitt fortalt «illustrerer adventfolkets erfaring», er Johannes en klok jomfru, for han har Åndens olje. Han representerer de kloke jomfruene ved verdens ende, som hører en høy røst «bak» seg. «Røsten bak» ham er Alfa og Omega, slik det identifiseres i det neste verset, og røsten sier ham at han skal vende tilbake til de gamle stier og vandre på dem.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den, så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Jeremia 6,16.

Den «hvile» Jeremia sikter til, er utgytelsen av Den Hellige Ånd under sildigregnet. I det neste verset gir Jeremia en annen illustrasjon av de dårlige jomfruene som nekter å vende tilbake til adventismens grunnvoller (de gamle stier) og vandre på dem.

Jeg satte også vektere over dere og sa: Gi akt på basunens lyd! Men de sa: Vi vil ikke gi akt.
Jeremia 6:17.

Når Johannes hører stemmen bak seg som leder ham til de gamle stier, eller til adventismens grunnvoller, er stemmen han hører som en basun. Denne stemmen formidles gjennom de «vektene» som Gud satte over adventismen. Fader Miller var den vektene som blåste advarselsbasunen ved adventismens begynnelse under forkynnelsen av den første engel, som kunngjorde dommens åpning. Men Johannes representerer særskilt dem som forkynner den tredje engels budskap og kunngjør dommens avslutning. Han representerer dem som vender tilbake til de grunnvoller som Gud oppreiste gjennom Millers arbeid.

Gjennom årene har vi gjentatte ganger vist, (og det kan finnes i Habakkuks tavler), at den første engels budskap, «frykt Gud», er å overbevise om synd, og at den andre engels budskap er der rettferdighet blir åpenbart, og den tredje identifiserer dommen. Dette er de tre trinnene i de tre engels budskap og også de tre trinnene i Den Hellige Ånds gjerning. Disse tre trinnene er også fremstilt ved de tre hebraiske bokstavene som utgjør det hebraiske ordet som er oversatt med «sannhet». I avsnittet fra Johannes seksten taler Jesus om Den Hellige Ånds gjerning med å lede Guds folk inn i «hele sannheten», samtidig som han også viser dem «de ting som skal komme». Likevel sier Jesus at han har «mye å si eder, men I kan ikke bære det nå».

Jeg håper du har forstått noe av betydningen av det hebraiske ordet som er oversatt med «sannhet». For vi har nettopp begynt å anvende dette symbolet i vårt studium. I de tre første versene i Johannes' åpenbaring kapittel 1 blir kommunikasjonsprosessen mellom Gud og mennesket identifisert. Den blir identifisert allerede før Åpenbaringen identifiserer guddommens trefoldige natur. Den finner et annet vitne i de siste versene i Åpenbaringen, og ved slik å gjøre, på grunnlag av anvendelsen av «linje på linje», frembringer den mer lys.

Når vi så legger 1. Mosebok 1:1–2:3 til, finner vi et tredje vitne og enda en profetisk linje å legge over de to foregående linjene ved begynnelsen og avslutningen av Åpenbaringen.

Så føyer vi til det siste løftet i Det gamle testamente, som identifiserer den Elias som skal komme, og vi har fire profetiske linjer.

Deretter legger vi til det første kapitlet i Det nye testamente, og vi har fem linjer å sammenføye for å frembringe det endelige budskapet som finnes i Bibelen, når vi anvender prinsippet om Alfa og Omega på alle linjene. Dersom vi skulle fullføre de fem linjene vi allerede har identifisert, ved å anvende prinsippet gjennomgående på disse fem linjene, da bør vi forvente å se at slutten av Matteus og slutten av Johannes vitner om den samme informasjonen som alle de fem profetiske linjene av «den første og den siste» som vi betrakter.

Budskapet som blir åpnet, er grunnfestet i Åpenbaringsboken, og derfor er den referansepunktet for de andre linjene, i samsvar med at søster White gjør oss oppmerksomme på at «alle Bibelens bøker møtes og ender i Åpenbaringen». Budskapet i de tre første versene i Åpenbaringsboken angir den prosessen Gud bruker for å formidle sitt ord til Johannes, for at han skal skrive det ned og sende det til menighetene. Den første boken i Det nye testamente, slik det allerede er påpekt, fremstiller Jesu

Kristi slektslinje, og den begynner med et meget opplysende poeng.

Jesu Kristi, Davids sønns, Abrahams sønns, ættetavle. Matteus 1:1.

Jesus avsluttet sin direkte samhandling med de kverulerende jødene ved å bringe dem til taushet med emnet om «Davids sønn», et emne som jødene bare kunne ha forstått dersom de hadde forstått det bibelske prinsippet om begynnelse og avslutning. Det gjorde de ikke, og det gjør de fleste adventister heller ikke. Enhver som ønsker å argumentere mot prinsippet om at historien gjentar seg, demonstrerer at de ikke forstår at det gamle Israel er et forbilde på det moderne Israel, og deres uvillighet til å tro dette prinsippet er den samme uvilligheten som ved slutten av det gamle Israel til å forstå det samme prinsippet. Jesus fremstilte dette prinsippet i sin siste gåte til jødene ved å lede dem til gåten om hvordan Davids Herre også kunne være Davids sønn.

Johannes kapittel én fastslår at i begynnelsen var Ordet hos Gud, og Ordet er Gud, og Ordet skapte alle ting. Dette stemmer selvsagt overens med de andre linjene vi viser til. Og dersom vi så betrakter de siste ordene i Johannesevangeliet, ser vi Peter, etter å ha hørt Jesus beskrive hvordan han skulle dø, spørre Jesus hva som ville skje med apostelen Johannes.

Da Peter fikk se ham, sa han til Jesus: Herre, hva da med denne mannen? Jesus sier til ham: Om jeg vil at han skal bli værende til jeg kommer, hva angår det deg? Følg du meg! Så kom dette ordet ut blant brødrene, at denne disippelen ikke skulle dø. Men Jesus sa ikke til ham at han ikke skulle dø, men: Om jeg vil at han skal bli værende til jeg kommer, hva angår det deg? Dette er den disippel som vitner om disse ting og har skrevet disse ting; og vi vet at hans vitnesbyrd er sant. Men det er også mange andre ting som Jesus gjorde; dersom hver eneste av dem skulle bli skrevet ned, antar jeg at ikke engang verden selv kunne romme de bøker som da måtte skrives. Amen. Johannes 21:21–25.

Peter ønsket å få vite hvordan Johannes skulle dø, eller endog om Johannes i det hele tatt skulle dø. Svaret gjentas to ganger i avsnittet, idet Jesus sa det, og deretter gjentok Johannes: «Om jeg vil at han [Johannes] skal bli til jeg kommer, hva angår det deg?» Johannes levde til Jesu annet komme.

Du kan bare se eller høre den «sannheten» dersom du tror på historiens gjentakelse, og også at den historien som skal gjentas, gjør det ved verdens ende. Verdens ende er der Johannes befant seg da han skrev Åpenbaringsboken. Den siste boken i Johannes' evangelium stemmer overens med de andre linjene av begynnelse og avslutning, for den plasserer Johannes i historien om begivenhetene som leder frem til det annet komme, der han, som representant for dem som forkynner det siste advarselsbudskapet, sender dette budskapet til menighetene.

«I de første kristnes dager kom Kristus annen gang. Hans første komme var i Betlehem, da Han kom som et spedbarn. Hans annet komme var på øya Patmos, da Han åpenbarte seg i herlighet for Johannes Åpenbareren, som 'falt ned for Hans føtter som død' da han så Ham. Men Kristus styrket ham så han kunne utholde synet, og gav ham deretter et budskap å skrive til menighetene i Asia, hvis navn er beskrivende for særtrekkene ved hver menighet.

«Det lys som Kristus åpenbarte for sin tjener profeten, er for oss. I hans åpenbaring gis de tre englers budskap, og en beskrivelse av den engelen som skulle stige ned fra himmelen med stor

makt og opplyse jorden med sin herlighet. I den finnes advarsler mot den ugudelighet som ville eksistere i de siste dager, og mot dyrets merke. Vi skal ikke bare lese og forstå dette budskapet, men forkynne det for verden med en utvetydig røst. Ved å framholde disse ting som ble åpenbart for Johannes, skal vi kunne vekke folket.» Manuscript Releases, bind 19, 41.

Slutten av Johannesevangeliet identifiserer kommunikasjonsprosessen slik den fremstår i Åpenbaringens tre første vers, ved å plassere Johannes profetisk i historien om det annet komme. Slik brukes Jesu første «annet komme» (Patmos) til å illustrere hans siste «annet komme». Dette knytter seg fullkomment til de andre linjene vi betrakter, for det fremstiller Johannes ved verdens ende, på Patmos, der han mottar Jesu Kristi åpenbaring. Men hva med slutten av Matteusboken?

Så drog de elleve disiplene bort til Galilea, til det fjellet hvor Jesus hadde tilsagt dem å møte ham. Og da de så ham, tilbad de ham; men noen tvilte. Og Jesus trådte fram og talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Amen. Matteus 28:16–20.

I avsnittet blir all makt gitt til Jesus, og dette ville selvsagt være Hans skapende makt. Og deretter gir Han et påbud om å døpe i Faderens, Sønnens og også Den Hellige Ånds navn, Han som svevde over vannene i Første Mosebok 1, og de sju ånder som er foran Guds trone. Dette avsnittet fastslår at kristne skal anerkjenne de tre personene i den himmelske trio som tre atskilte vesener. Slutten av Matteus føyer seg til linjene slik de andre seks gjør.

«Kristus har gjort dåpen til tegnet på inngang i sitt åndelige rike. Han har gjort dette til en uttrykkelig betingelse som alle må etterkomme, dersom de ønsker å bli anerkjent som stående under Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds myndighet. Før mennesket kan finne et hjem i menigheten, før det trer over terskelen til Guds åndelige rike, skal det motta inntrykket av det guddommelige navn: 'Herren vår rettferdighet.' Jeremia 23:6.

«Dåpen er en høyst alvorlig forsakelse av verden. De som døpes i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds trefoldige navn, erklærer offentlig, allerede ved inngangen til sitt kristne liv, at de har forlatt Satans tjeneste og er blitt medlemmer av den kongelige familie, barn av den himmelske Konge. De har adlydt befalingen: «Gå ut fra dem og skill dere fra dem, ... og rør ikke ved noe urent.» Og på dem blir løftet oppfylt: «Jeg vil ta imot dere og være en Far for dere, og dere skal være Mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.» 2 Korinterbrev 6:17, 18.»

«Når kristne underkaster seg dåpens høytidelige rite, registrerer Han det løfte de avlegger om å være Ham tro. Dette løftet er deres troskapsed. De blir døpt i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Slik blir de forenet med himmelens tre store makter. De forplikter seg til å gi avkall på verden og til å holde Guds rikes lover. Heretter skal de vandre i et nytt liv. De skal ikke lenger følge menneskers tradisjoner. De skal ikke lenger følge uredelige metoder. De skal adlyde himmelrikets forskrifter. De skal søke Guds ære. Hvis de vil være tro mot sitt løfte, vil de bli utrustet med nåde og kraft som vil sette dem i stand til å oppfylle all rettferdighet. 'Men alle dem som tok imot Ham, dem gav Han rett til å bli Guds barn, dem som tror på Hans

navn.» Evangelism, 307.

Jesus illustrerer enden ved begynnelsen i sitt Ord, for Han er Ordet, og Han er Alfa og Omega.

Når disse sju linjene føres sammen, danner de et meget detaljert bilde av kommunikasjonsprosessen mellom Gud og mennesket, med mange andre avgjørende og viktige sannheter fremlagt og stadfestet av de andre «linje»-vitnene. Sju «linjer» av profeti som representerer Alfa og Omega. Men hva med Malakis bok?

Malakis bok er en skarp refselse mot de utro prestene i adventismen. Den åpner med identifikasjonen av to klasser av tilbedere i adventismen ved verdens ende.

Byrden av Herrens ord til Israel ved Malaki. Jeg har elsket dere, sier Herren. Men dere sier: Hvordan har du elsket oss? Var ikke Esau Jakobs bror? sier Herren. Likevel elsket jeg Jakob. Malaki 1:1, 2.

Malaki opplyser oss videre om at de to klassene av tilbedere ved verdens ende er to klasser av prester.

Og nå, dere prester, dette budet er for dere. Dersom dere ikke vil høre, og dersom dere ikke vil legge dere det på hjerte, så dere gir mitt navn ære, sier Herren, hærskares Gud, da vil jeg sende en forbannelse over dere, og jeg vil forbanne deres velsignelser; ja, jeg har allerede forbannet dem, fordi dere ikke legger dere det på hjerte. Malaki 2:1, 2.

Begynnelsen av Malaki foregriper det laodikeiske og det filadelfiske budskapet ved hjelp av to klasser av prester. Prestene får befaling om å «høre». Johannes representerer de prestene som hører, og en prest representerer Guds paktsutvalgte folk. De er allerede under forbannelse og vil bli forbannet igjen dersom de ikke «hører» og de ikke, eller ikke vil, «ta det til hjerte».

Også dere, som levende steiner, blir oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal slett ikke bli til skamme. For dere som tror, er han altså dyrebar; men for dem som er ulydige, er den steinen som bygningsmennene forkastet, blitt selve hjørnesteinen, og en snublestein og en anstøts klippe for dem som snubler ved ordet, fordi de er ulydige; til dette ble de også satt. Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys; dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:5–10.

Prestene er Guds utvalgte folk som prøves ved «hjørnesteinen» i templets grunnvoll. Hjørnesteinen er den steinen som alle de andre grunnsteinene rettes inn etter, og dessuten er den steinen som bærer vekten av hele templet. Millers hjørnestein var «de sju tider» i 3 Mosebok tjueseks. Hjørnesteinen, eller den steinen som bygningsmennene forkastet, er en sann beretning om tempelbyggingen, som er beskrevet meget spesifikt i Profetiens Ånds skrifter. Ett forhold ved den første steinen som ble forkastet, er at den ble lagt til side etter at den var blitt forkastet, og fra det tidspunktet av ville tempelbyggerne stadig snuble over hjørnesteinen, som var blitt lagt til side

innenfor deres arbeidsområde. Den var en snublestein.

I Malaki kunngjør Gud for de ugudelige prestene, også kjent som de dårlige laodikeiske jomfruene, at han vil og allerede har «forbannet» dem. Han forbanner dem fordi de ikke vil «høre» og «legge» Elias-budskapet på sine hjerter. Elias-budskapet vender fedrenes hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene. At deres hjerter vendes, representerer at de hører Elias-budskapet om fedre og barn, som er prinsippet om den første og den siste. Å høre budskapet om den første og den siste er ikke nok; det må legges på hjertet. Å ta imot Elias-budskapet er å legge det på sitt hjerte. Dersom en prest ikke vil høre dette prinsippet, vil han bli forbannet.

De førte forbannelsen over seg selv da de i 1863 begynte prosessen med å forkaste den aller første grunnleggende sannheten Miller oppdaget, og de har ikke gjort annet enn å fortsette denne forkastelsen helt frem til denne dag. Men selv om den gradvise forbannelsen begynte i 1863, (for de er allerede forbannet), finner den forbannelsen som står i fremtidig tid, sted når de blir spydd ut av Herrens munn ved søndagsloven. Begynnelsen av Malaki illustrerer enden, for enden representerer den siste advarselen gitt til de vise og de dårlige prestene. De vise og de dårlige i Malaki fremstilles som Esau og Jakob. Den eldste bror representerer pakten gjennom førstefødselsretten som den førstefødte, i kontrast til en yngre bror. Den eldste er den første, og den yngre er den siste.

I Malaki er både Esau og Jakob laodikeiske adventister, men den siste hørte til slutt Herrens «stemme», omvendte seg og fikk sitt navn forandret til Israel. Den eldste, den første, hørte ikke. Jakob hørte Herrens stemme den natten han drømte og så engler stige opp og stige ned på stigen, som representerer Kristus. Jakob representerer laodikeiske adventister ved verdens ende som omvendes fra laodikeere til filadelfiere når de erfarer de tre første versene i Åpenbaringen kapittel én, slik dette er illustrert ved Johannes og Jakobs drøm om stigen med oppstigende og nedstigende engler. Denne erfaringen markerer begynnelsen på Jakobs omvendelse til Israel, filadelfieren. Avslutningen på Jakobs omvendelseshistorie er når han kjemper med Kristus ved Penuel. Slik begynner fortellingen om Jakobs førstefødselsrett i de tre første versene av Åpenbaringen kapittel én, når avforseglingen av det endelige advarselsbudskapet finner sted, og den ender i tiden med de sju siste plagene, under trengselstiden.

Alle fire sett av begynnelser og avslutninger, «bud på bud», vitner om budskapet i Jesu Kristi åpenbaring. Spørsmålet er om de dårlige prestene vil høre eller ikke høre.

Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profetien og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:3.

De vise prestene som hører hva Ånden sier til menighetene, hører Elias' budskap. Miller var Elia, og noen hørte, men andre nektet.

«Tusener ble ledet til å ta imot den sannhet som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias' ånd og kraft for å forkynne budskapet. Likesom Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynnte dette høytidelige budskapet, seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og oppfordre menneskene til å bære frukter som sømmer seg for omvendelsen. Deres

vitnesbyrd var egnet til å vekke og mektig påvirke menighetene og å åpenbare deres sanne karakter. Og da den høytidelige advarselen om å flykte fra den kommende vrede lød, tok mange av dem som var forenet med menighetene, imot det legende budskapet; de så sine frafall, og med bitre omvendelsestårer og dyp sjelekval ydmyket de seg for Gud. Og da Guds Ånd hvilte over dem, hjalp de til med å la ropet lyde: 'Frykt Gud og gi Ham ære; for timen for Hans dom er kommet.'» Early Writings, 233.

Miller ble framstilt i forbilde både ved Elia og Johannes Døperen, for Johannes Døperen beredte veien for Kristi første komme, og Miller beredte veien for at Kristus skulle komme til Det Aller Helligste i den himmelske helligdom den 22. oktober 1844. Malaki identifiserer direkte Johannes' og Millers gjerning.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde veien for mitt åsyn; og Herren, som dere søker, skal med ett komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i; se, han kommer, sier Herren, hærskares Gud. Men hvem kan utholde den dagen da han kommer? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Han skal sitte og smelte og rense sølvet; han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære frem for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergaver være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Og jeg vil komme nær til dere for å holde dom; og jeg vil være et hastig vitne mot trollmennene og mot ekteskapsbryterne og mot dem som sverger falskt, og mot dem som undertrykker dagarbeideren i hans lønn, enken og den farløse, og som bøyer retten for den fremmede og ikke frykter meg, sier Herren, hærskares Gud. For jeg er Herren, jeg forandrer meg ikke; derfor er dere, Jakobs sønner, ikke gått til grunne. Malaki 3:1–6.

Som «vekteren» for sin historie representerte Millers verk å reise templets grunnvoller. Hans verk i begynnelsen må illustrere et verk som representerer fullendelsen av templet. Dette avsluttende verket krever en annen vekter som lar basunen gi en klar lyd. Miller og den første engels budskap kunngjorde dommens begynnelse, og den vekteren som Miller er et forbilde på ved adventismens ende, vil kunngjøre dommens avslutning.

I Malaki lover Herren å føre dom «over trollmennene og over horkarene og over dem som sverger falskt, og over dem som undertrykker dagarbeideren i hans lønn, enken og den farløse, og som bøyer den fremmede bort fra hans rett, og ikke frykter meg.» De som her blir utpekt, er de som «ikke frykter» «hærskares Herre». William Miller er den første engels budbærer, han som kaller mennesker til å «frykte Gud». Å forkaste grunnvollene er å forkaste frykten for Gud.

For se, dagen kommer, brennende som en ovn; og alle de overmodige, ja, alle som gjør ugudelighet, skal bli som halmstrå. Dagen som kommer, skal fortære dem, sier Herren, hærskares Gud, så den verken lar dem tilbake rot eller gren. Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol renne opp med legedom under sine vinger; og dere skal gå ut og vokse opp som gjøkalver. Og dere skal trække ned de ugudelige; for de skal være aske under fotsålene deres på den dag da jeg gjør dette, sier Herren, hærskares Gud. Kom i hu Moses', min tjeners, lov, som jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med lover og bud. Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes

hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene, for at jeg ikke skal komme og slå landet med bann. Malaki 4:1–6.

- Begynnelsen av Bibelen (1. Mosebok) og slutten av Bibelen (Åpenbaringen).
- Begynnelsen av Det gamle testamentet (1. Mosebok) og slutten av Det gamle testamentet (Malaki).
- Begynnelsen av Det nye testamente (Matteus) og slutten av Det nye testamente (igjen Åpenbaringen).
- Begynnelsen av Johannes' vitnesbyrd (Johannesevangeliet) og slutten av Johannes' vitnesbyrd (igjen Åpenbaringen).
- Begynnelsen av Malaki og slutten av Malaki.
- Begynnelsen av Matteusevangeliet og slutten av Matteusevangeliet.
- Begynnelsen av Johannes' evangelium og slutten av Johannes' evangelium.
- Begynnelsen av de fire evangeliene og slutten av de fire evangeliene.

Når vi fjerner de profetiske begynnelsene eller avslutningene som det henvises til mer enn én gang, blir det åtte profetiske linjer som skal føres sammen og legges over de tre første versene i Åpenbaringen. Hva med slutten av 1. Mosebok?

Første Mosebok, kapittel femti, ender med Josefs død.

Så døde Josef, hundre og ti år gammel; og de balsamerte ham, og han ble lagt i en kiste i Egypt. 1 Mosebok 50:26.

Kapittel førtiåtte identifiserer Jakobs død. At Jakobs død kommer først i kapittel førtiåtte og leder frem til Josefs død i de avsluttende versene av kapittel femti, setter Alfa og Omegas signatur på de tre siste kapitlene i Første Mosebok som avslutningen på Første Mosebok.

Disse to dødsfallene brukes som symboler på begynnelsen og avslutningen av Israels fangenskap i Egypt. I begynnelsen blir Jakobs legeme ført tilbake for å bli begravet hos sine fedre, og da Moses drar ut av Egypt, fører han Josefs legeme med seg for å bli begravet på sine fedres gravsted.

Og Moses tok Josefs ben med seg; for han hadde tatt en høytydelig ed av Israels barn og sagt: Gud skal visselig se til dere, og dere skal føre mine ben opp herfra med dere. 2 Mosebok 13:19.

Avslutningen av 1. Mosebok utgjør de tre siste kapitlene. I kapittel førtieåtte uttaler Jakob (Israel) velsignelser over sine tolv sønner, som direkte blir identifisert som profetier om det som skjer med disse tolv stammene i «de siste dager» av den undersøkende dom.

Og Jakob kalte sine sønner til seg og sa: Kom sammen, så jeg kan forkynne dere det som skal hende dere i de siste dager. Kom sammen og hør, Jakobs sønner, og lytt til Israel, deres far. 1 Mosebok 49:1, 2.

I de «siste dager» av den undersøkende dom lover Herren å samle sine tolv sønner, som i Johannes' åpenbaring fremstilles som de hundre og førtifire tusen. Det er disse Johannes fremstiller i Åpenbaringen. De samles ved et kall fra Jakob, et kall fra deres begynnende historie

som de blir pålagt å «høre» og «lytte» til. I de siste dager «hører» de som er forbilledlig fremstilt ved Jakobs sønner, et budskap og «lytter», eller som Johannes sier, «holder fast på» det som er skrevet der. Det er et kall fra faren til barna; det er Elias-budskapet. De kalte kalles «Jakobs sønn[er]» og skal også «lytte til Israel», sin far.

Esau og Jakob i Malaki representerer de kloke og de dårlige jomfruene. Kallet kommer fra deres far Jakob og deres far Israel, og viser at når det siste kallet lyder, er enhver en laodikeisk adventist, og valget legges i deres egne hender om de vil være en sønn av Jakob, bedrageren, eller Israel, seierherren. Det som setter dem i stand til å foreta et valg, er den skapende kraften i budskapet. Hvis budskapet blir lest, hørt og holdt, da vil de ved den samme skapende kraft som kalte alle ting til eksistens, bli forvandlet til en sønn av Israel. Å nekte å høre, er å beholde Jakobs erfaring, bedragerens.

Samlingskallet ved Jakob, som også er samlingskallet i det budskapet som blir åpnet i Åpenbaringen, er et viktig symbol å forstå. De «sju tider» i 3. Mosebok 26 lærer at det ikke finnes noen samling, med mindre det på forhånd har funnet sted en spredning. De hundre og førtifire tusen er dem som ble spredt før kallet lød. Denne sannheten blir gjentatte ganger påpekt i Bibelen.

Hør Herrens ord, dere folkeslag, og forkynn det på øyene langt borte, og si: Han som spredte Israel, skal samle ham og bevare ham, slik en hyrde vokter sin hjord. Jeremia 31:10.

Pakten som fornyes med de hundre og førtifire tusen, innbefatter løftet om at Gud vil skrive sin lov i våre hjerter. Men de som har fått denne skapende handling utført for seg av Herren, har tidligere vært spredt.

Atter kom Herrens ord til meg og sa: Menneskesønn, dine brødre, ja dine brødre, dine nærmeste slektninger og hele Israels hus, alle sammen, er dem som Jerusalems innbyggere har sagt om: Hold dere langt borte fra Herren; oss er dette landet gitt til eiendom. Derfor skal du si: Så sier Herren Gud: Selv om jeg har drevet dem langt bort blant hedningefolkene, og selv om jeg har spredt dem blant landene, så vil jeg likevel være for dem som en liten helligdom i de land de kommer til. Derfor skal du si: Så sier Herren Gud: Jeg vil sannelig samle dere fra folkene og sanke dere fra de landene hvor dere er blitt spredt, og jeg vil gi dere Israels land. Og de skal komme dit, og de skal rydde bort alle dets motbydelige ting og alle dets styggedommer derfra. Og jeg vil gi dem ett hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i deres indre; og jeg vil ta steinhjertet ut av deres kjød og gi dem et hjerte av kjød. Esekiel 11:14–19.

Det er mer å si om samlingen av de hundre og førtifire tusen i forhold til «spredningen», men vi må først samle betraktningen av Alfas og Omegas signatur i disse ni henvisningene som vi her behandler.

To klasser er representert i de tre siste kapitlene i Første Mosebok. En klasse av opprørere og en klasse av de vise. Begge klasser hører en røst som sier: Dette er veien, vandre på den, men den ene klassen nektet å høre på basunen og vandre på de gamle stier. Klassen av opprørere i Første Mosebok førtiåtte til femti er representert ved den trettende stammen.

Ved det gamle Israels begynnelse var det tretten stammer, og ved det moderne Israels begynnelse var det tretten disipler. Den ene disippelen som utmerker seg fra de andre tolv disiplene, (slik Efraim utmerket seg fra de andre stammene), er begge symboler på opprør. Søster White kaller Judas direkte en dårlig jomfru.

«Det har vært og vil alltid være ugress blant hveten, de dårlige jomfruene sammen med de kloke, de som ikke har olje i karene sine sammen med lampene sine. Det fantes en gjerrig Judas i den menighet Kristus grunnla på jorden, og det vil være Judas-skikkelser i menigheten i ethvert stadium av dens historie.» Signs of the Times, 23. oktober 1879.

Judas Iskariot var en uforstandig jomfru; han var et ugress, og dersom han var en uforstandig jomfru, så også en laodikeer.

«Den tilstand i menigheten som er representert ved de dårlige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand.» Review and Herald, 19. august 1890.

Josefs to sønner mottok begge en velsignelse fra Jakob i Første Mosebok kapittel førtieåtte, og fra det tidspunktet blir de omtalt som «halvstammer». Halvstammer eller ikke, de var fremdeles stammer. Judas Iskariot ble erstattet av Mattias for å fylle den tolvte plassen som tidligere var holdt av Judas Iskariot. Judas var en disippel, og i denne forstand—var det tretten disipler ved slutten av det gamle Israel, slik det også var tretten stammer ved begynnelsen.

Josefs sønn Efraim (den trettende stammen) ble symbolet på opprøret da de ti nordlige stammene samlet seg til støtte for Jeroboam og delte riket i ti nordlige stammer og to sørlige stammer. Hvorfor identifiserer jeg Efraim, Josefs sønn, som symbolet på opprør i stedet for hans bror Manasse? Opprøret som er forbundet med Efraim, begynner i kapittel førtiseks, før Jakob velsigner sine tolv sønner. I kapittel førtiseks velsigner Jakob først Josefs to sønner. Fordi Manasse var den førstefødte, forventer Josef at den første velsignelsen over hans sønner skal komme over Manasse, og Josef setter seg opp mot at Jakob velger Efraim.

Begynnelsen på Efraim som en representant for Guds utvalgte bærer et vitnesbyrd om opprør, og enden på Efraim er spredningen i «sju tider» i 3. Mosebok tjuseks, fra 723 f.Kr. og fram til 1798. I 723 f.Kr. fikk de nordlige ti stammene, Efraims rike (også kjent som Israel), et dødelig sår som et rike i Bibelens profeti. Dette dødelige såret innledet en tidsprofeti som ble fullført da pavemakten og dens rike fikk et dødelig sår i 1798. Pavemaktens dødelige sår i 1798 er et forbilde på Babylons endelige fall når kongen i nord skal «gå sin ende i møte, uten at noen hjelper ham» i Daniel elleve, vers førtifem. Babylons opprør og fall i de siste dager ble forebildet ved pavemaktens opprør og fall i 1798, som igjen ble forebildet ved Efraims rikes (Israels) opprør og fall i 723 f.Kr., som ble forebildet ved Josefs opprør mot sin fars profetiske inspirasjon, slik det er angitt ved slutten av 1. Mosebok.

Opprøret som Efraim er et symbol på, begynte med hans fars opprør (Josef) mot hans far (Jakob). Det leder til slutt til opprøret hos de ti nordlige stammene, som fører til den «adspredelse framstilt» som «sju tider» i 3. Mosebok 26. Tidsperioden da det nordlige riket var adspredt, er delt i to perioder. Den ene ender i året 538, den neste perioden ender i 1798, og alt peker fram mot det

budskapet som blir åpenbart like før nådetiden avsluttes i Åpenbaringen. Dette budskapet identifiserer Babylons endelige fall. Ved hvert waymark i Efraims profetiske historie blir opprør markert. Slik også opprøret til den trettende disippel, Judas Iskariot. Dette er to av vitnene som identifiserer tallet tretten som et symbol på opprør. Men ingen av disse hellige sannheter kan erkjennes dersom et menneske ikke står på adventismens grunnvoller, som ble bygd på den første sannheten Miller oppdaget, og den første sannheten som ble forkastet av adventismen.

Avslutningen av Første Mosebok stemmer overens med alle de andre linjene som vi har betraktet. Kort oppsummert:

I begynnelsen var den himmelske trio av Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd vitne til skapelsen av himmelen og jorden, som ble fullført av Sønnen, som også er Ordet. Ordet ble kanalen for kommunikasjon fra Faderen til menneskeheten, og Ordet er den eneste vei hvorved menneskeheten kan kommunisere med Faderen. Faderens budskap ble gitt av Sønnen til engelen Gabriel, som erstattet Lucifer (lysbæreren) etter Lucifers opprør i himmelen. Gabriel mottar lyset, eller budskapet, og overbringer det til en profet, som er det hellige skapte vesen som er utpekt til å føre budskapet fra Faderen til den falne skapte familie. Budskapet som gis til profeten, blir skrevet ned og deretter formidlet til menneskeheten. Ved hvert trinn i kommunikasjonsprosessen er budskapet hellig, og av denne grunn skal profetene, som er falne menneskelige vesener, være hellige. I det øyeblikk det hellige budskap overføres til den falne menneskehets hender, har menneskeheten mulighet til å håndtere et hellig budskap med uhelligede hender. Slik frembringer lyset fra det hellige budskap både lys og mørke. Når budskapet blir mottatt av dem som tilhører den falne menneskeslekt, inneholder det den samme skapende kraft som skapte alle ting, den kraft som rettferdiggjør dette vesen. Begynnelsen av kommunikasjonsprosessen illustrerer slutten på kommunikasjonsprosessen. Derfor, dersom budskapet blir hørt, lest og bevart, gjensker budskapet den falne menneskehet i Sønnens bilde.

Salig er den som leser, og de som hører denne profetis ord og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:3.

Johannes fremstiller det falne menneskeslekt i de «siste dager» av den undersøkende dom, som hører en røst bak seg og vender seg om for å motta budskapet som leder til fortiden. De som mottar og gjør budskapet ikke til en del av sitt liv, men utelukkende til sitt liv, blir der og da rettferdiggjort. Å bli rettferdiggjort er å bli gjort hellig. Når de som leser og hører budskapet sendt fra Faderen, tar imot budskapet og blir gjort hellige, skjer det ved den skapende kraft som er i budskapet. Den skapende kraft fullbyrder verket med å rettferdiggjøre mennesker, når mennesker tror slik Abraham trodde. Budskapet lærer dem å vende seg om og lytte til røsten bak dem, som leder til de gamle stier, hvilke er de grunnleggende sannheter. Budskapet veileder dem til hele sannheten, og idet de vandrer på de gamle stier, vandrer de på de rettferdiggjortes sti.

Men de rettferdiges sti er som det skinnende lys, som skinner mer og mer til fulllys dag. De ugudeliges vei er som mørke; de vet ikke hva de snubler over. Min sønn, gi akt på mine ord, vend ditt øre til mine utsagn. La dem ikke vike fra dine øyne; bevar dem dypt i ditt hjerte. For de er liv for dem som finner dem, og legedom for alt deres kjød. Bevar ditt hjerte fremfor alt du bevarer, for livet utgår fra det. Hold falsk munn borte fra deg, og forvridde lepper langt fra deg.

La dine øyne se rett frem, og la dine øyelokk være vendt like for deg. Gi akt på den sti din fot skal gå, og la alle dine veier være faste. Bøy ikke av til høyre eller til venstre; hold din fot borte fra det onde. Ordspråkene 4:18–27.

De som blir rettferdiggjort ved det budskap som blir formidlet, vandrer på den sti som representerer et stadig tiltagende lys; men selve dette lyset gjør de ugudeliges sti tilsvarende mørkere. Lys skiller seg fra mørke. Den skapende kraft som i begynnelsen befalte at det skulle bli lys, frembringer den samme virkning hos menneskeheten ved enden som lyset gjorde i begynnelsen. Den klasse som nekter å høre røsten bakfra, og derfor velger å vandre den formørkede sti, «snubler» på hans Ord, for de snubler over grunnsteinen, den gamle prøvede stein. Røsten er Alfa og Omega, og når de rettferdiggjorte hører disse ord og bøyer sine hjerter til disse ord, bevarer de disse ord midt i sine hjerter, for Alfa og Omega vender deres hjerter til fedrene, (fortiden) og fedrenes hjerter peker mot enden.

Den rettferdiges vei er rettskaffenhet; du, høyst rettvise, gjør den rettferdiges sti jevn. Ja, på dine dommers vei, Herre, har vi ventet på deg; vår sjels lengsel står til ditt navn og til minnet om deg. Med min sjel har jeg lengtet etter deg om natten; ja, med min ånd i mitt indre vil jeg søke deg tidlig; for når dine dommer går over jorden, lærer verdens innbyggere rettferdighet. Jesaja 26:7–9.

Gud veier, eller dømmer, dem som vandrer på de rettferdiges sti, og Han gjør dette i «de siste dager» når Hans dommer er i landet. De rettferdige er dem som har ventet på Herren i oppfyllelse av ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer. Begjæret hos dem som vandrer på stien av økende kunnskap, er etter en stadig større og større forståelse av Guds navn, Hans karakter. De som har ventet på sin Herre, er dem som forkynner det siste advarselsbudskap, for de er dem som forkynner Midnattsskriket, som selvfølgelig er det første interne budskapet i Åpenbaringen atten, som etterfølges av det andre, eksterne budskapet.

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med sterk røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og hun er blitt et tilholdssted for onde ånder og et skjulested for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av hennes horeis vredes vin, og kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst. Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli medskyldige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. Åpenbaringen 18:1–4.

Da engelen i Åpenbaringen atten steg ned den 11. september 2001, avviste Syvendedags Adventistsamfunnet sitt siste kall til å vende tilbake til de gamle stier. Det opphørte da å være det sanne protestantismens horn i De forente stater. På det tidspunkt begynte en prøvelsesprosess for dem som valgte å ta budskapet fra denne sterke røst og ete det, slik dette ble forbilledlig framstilt ved Johannes da engelen i Åpenbaringen ti steg ned ved adventismens begynnelse den 11. august 1840. Den åndelige nasjon som hadde tatt opp kappen til den sanne protestantismen da den første engels budskap ble forkastet, fulgte deretter i det frafalne protestantismens fotspor ved adventismens begynnelse.

Det sanne protestantiske hornet ble deretter gitt til dem som tok imot budskapet i den lille boken som var i engelens hånd i Åpenbaringen ti. Prøvelsesprosessen ved adventismens begynnelse fra 1840 til og med 1844 representerer en prøvelsesprosess ved adventismens avslutning fra 11. september 2001 inntil søndagsloven i De forente stater. Innenfor den første historien fra 1840 til 1844, og prøvelsesprosessen som begynte 11. september 2001, markeres en forvaltningsmessig overgang fra det tidligere fellesskapet av troende som bar protestantismens kappe, til et nytt fellesskap av troende som overtar den sanne protestantismens kappe.

Viktigere for vår betraktning av den rettferdiggjortes sti er at det innenfor denne historien finnes en skuffelse som markerer begynnelsen på forhalingstiden. De trofaste venter på sin Herre i den tiden, som ender med åpningen av Midnattsropsbudskapets segl. Denne prøvingsprosessen ved adventismens begynnelse tok slutt da Midnattsropsbudskapet ble avsluttet den 22. oktober 1844. Prøvingsprosessen ved avslutningen ender for dem som er representert ved Johannes ved søndagsloven i De forente stater. Midnattsropsbudskapet ved avslutningen vil, likesom ved begynnelsen, bli avsluttet, og ved adventismens begynnelse ble Midnattsropsbudskapet avseilet i forkant av prøvingsprosessens avslutning. Midnattsropsbudskapet ved begynnelsen blir nå avseilet ved avslutningen.

De rettferdiggjorte vise jomfruene går inn i pakt med Gud når de ugudelige dårlige jomfruene går inn i en dødspakt.

Til hvem han sa: Dette er hvilen som dere kan la den trette finne hvile i; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Og Herrens ord ble for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; litt her og litt der; for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og bli fanget i snaren og bli tatt. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort overenskomst; når den overveldende svøpen farer fram, skal den ikke komme over oss; for vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss: Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en dyrebar hjørnestein, en sikker grunnvoll: Den som tror, skal ikke haste. Jesaja 28:12–16.

De rettferdiggjorte bringer Midnattsropets hellige budskap til menigheten, og deretter forkynner de den andre røsts budskap idet de kaller menneskeheten ut av Babylon.

«I det siste verk til advarsel for verden blir derfor to særskilte kall rettet til menighetene. Den andre engels budskap er: «Falt, falt er Babylon, den store stad, fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin horegjerskaps vredes vin.» Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli medskyldige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu.»» Review and Herald, 6. desember 1892.

De som kommer ut av Babylon og slutter seg til dem som vandrer på de rettferdiges sti, blir tatt opp i hjorden gjennom dåpens vann, som er representert ved den himmelske triumfs navn. De rettferdiggjorte, enten det er dem som nå hører budskapet gitt til Johannes på Patmos, eller dem

som siden kalles ut av Babylon, blir alle rettferdiggjort ved å motta Den Hellige Ånd. Foreningen av Den Hellige Ånds guddommelighet og menneskets menneskelighet ble fullbyrdet, slik det ble fremstilt som et eksempel da Kristus tok på seg menneskelig natur. De hundre og førtifire tusen ble fremstilt gjennom to vitner, Jakobs tolv sønner og de tolv disiplene. De ugudelige er fremstilt ved den trettende stammen og den trettende disippel. Begge «trettentallene» i hver sin fremstilling ble kalt til å være prester for Gud, og de som forkaster dette kallet, er fremstilt ved Esau, mens hans yngre bror Jakob fremstiller dem som tar imot kallet. Både Esau og Jakob fremstiller laodikeiske syvendedagsadventister ved verdens ende. Den ene klassen tar imot det hellige budskap som er overbrakt gjennom profetens skrifter og blir forvandlet til Israel, mens Esau beholder sitt navn.

Det finnes naturligvis langt mer i disse ni linjene om Alfa og Omega, for dette var ganske enkelt en kort sammenfatning av begynnelse og avslutninger i Guds Ord.

Ni linjer av historie, som representerer profetiske historielinjer fra skapelsen til det annet komme. Alle disse ni profetiske linjene med begynnelse og avslutninger er direkte forbundet med de tre første versene i Åpenbaringen kapittel én. Disse tre versene viser at Jesu Kristi åpenbaring, som blir forseglet opp like før nådetiden avsluttes, er en manifestasjon av Guds skapende kraft. Hvilken annen kraft kunne danne et så komplekst sammenvevd vitnesbyrd fra en rekke vitner, som avla sitt vitnesbyrd fra Moses' tid og frem til Johannes, Åpenbarereren?

Ta av deg skoene, for dette er hellig grunn.